

**SANTA
MONTEFIORE**

*Casa de
la malul
mării*

Traducere din limba engleză și note
ANA DRAGOMIRESCU

LITERA

București
2021

Prolog

Toscana, 1966

Fetița stătea în fața porților negre și impunătoare ale domeniului La Magdalena și privea în lungul aleii. Un nesfârșit șir de chiparoși traversa terenul, iar la capăt se zărea licărirea ademenitoare a unui palazzo galben pal. La Magdalena se înălța cu demnitatea și siguranța de sine a unei mari împărătese. Ferestrele înalte erau acoperite cu obloane verzi-albăstrui, o balustradă decorativă, construită de-a lungul părții de sus a fațadei, îi servea drept coroană, iar pereții îi străluceau ca măta-sea; aparținea unei lumi la fel de fermecătoare și de inaccesibile ca aceea a basmelor.

Soarele strălucitor al Toscanei arunca umbre de cerneală pe alee, iar fetița simțea miresmele dulci ale grădinii ridicându-se în aerul cald și umed. Era încălțată cu sandale, purta o rochiță de vară jerpelită, iar părul îi atârna pe spate și peste ochii negri, chinuiți, încărcăți de dorință. La gât purta un medalion cu Fecioara Maria, pe care mama ei i-l dăduse înainte de a fugi cu un bărbat întâlnit la taraba unde se vindeau roșii din Piazza Laconda, luându-l cu ea și pe fratele ei mai mic.

Fetița vizita deseori La Magdalena. Îi plăcea să se cațăre pe zid, acolo unde o bucată se prăbușise, lăsându-l îndeajuns de scund ca ea să se poată urca. Se așeza și privea grădinile superbe ce adăposteau fântâni de piatră, pini grațioși și statui de

marmură reprezentând doamne elegante și bărbați pe jumătate goi, înlănțuiți în poziții teatrale de dragoste și dor. Îi plăcea să-și imagineze că ea locuia acolo, înconjurată de toate aceste splendori – o tânără domniță cu rochii scumpe și pantofi lucioși, iubită de o mamă care să-i împletească funde în păr și de un tată care să o răsfete cu daruri și să o arunce în aer pentru ca apoi să o prindă în brațele lui puternice și protectoare; venea pe domeniul La Magdalena ca să uite de propriul ei părinte bețiv și de micul lor apartament de pe Via Roma pe care ea se străduia din răspuțeri să-l țină curat.

Și-a încleștat mânuțele pe grilajul porții, înghesuindu-și fața între bare ca să se uite mai bine la băiatul care se apropia, însoțit de o corcitură de câine. Știa că el avea să-i ceară să plece, așa că voia, mai întâi, să-l privească atent, înainte de a o lua la fugă pe cărarea care șerpuia spre plajă.

Băiatul, mult mai mare decât ea, era chipeș, cu un păr frumos, pieptănat astfel încât să-i lase fruntea liberă, și un chip blând. A cercetat-o cu niște ochi deschiși la culoare și zâmbitori, despre care, văzându-i mai îndeaproape, și-a dat seama că erau verzi. Fetița a rămas pe loc, hotărâtă să nu se miște până în ultimul moment. Degetele i s-au încolăcit în jurul barelor, maxilarul i s-a încordat cu hotărâre, dar zâmbetul lui a dezarmat-o; băiatul nu avea aerul unei persoane pe cale să o gonească. El și-a băgat mâinile în buzunare și a studiat-o din spatele porții.

– Bună.

Ea n-a scos nici un cuvânt. Creierul îi spunea s-o ia la goană, dar picioarele nu voiau să asculte. A rămas acolo, zgâindu-se la el, incapabilă să-și îndepărteze privirea.

– Vrei să intri?

Invitația lui a luat-o prin surprindere, făcând-o să-și îndrepte spatele, suspicioasă.

– E clar că ești curioasă.

– Eram doar în trecere pe-aici, a răspuns fetița.

– Deci poți vorbi.

– Bineînțeles că pot vorbi.

– La început nu eram sigur. Păreai atât de speriată!

– Nu mi-e frică de tine, dacă asta vrei să spui.

– Bine.

– Tocmai mergeam undeva.

– Ciudat, suntem mai degrabă izolați aici.

– Știu. Eram pe plajă.

Măcar asta era adevărat.

– Deci ai vrut doar să arunci o privire.

– E așa de frumoasă. Mi-a atras atenția.

Când a pomenit de casă, chipul i s-a luminat, iar ochii i s-au îndreptat, plini de dorință, înspre alee.

– Atunci intră și-o să-ți arăt grădinile. Familia mea nu e aici, așa că sunt singur. M-aș bucura să am cu cine sta de vorbă.

– Nu știu...

Ochii i s-au întunecat din nou, dar el a deschis poarta.

– Nu-ți fie frică. N-o să-ți fac rău.

– Nu mi-e frică, a ripostat ea. Pot să am grijă de mine, să știi.

– Sunt sigur că poți.

Fetița a pășit înăuntru, iar el a închis poarta în urma ei. S-a uitat la el cum înclina și, pentru o clipă, a simțit o strângere de inimă, dar apoi privirea i-a fost atrasă de casă și a uitat de teamă.

– Locuiești aici?

– Nu tot timpul. Stau în Milano de fapt, dar ne petrecem vara aici în fiecare an.

– Asta înseamnă că te-am mai văzut.

– Chiar așa?

Entuziasmul de a se afla pe acel domeniu i-a dat curaj.

– Da, spionez de pe zid.

– Diavoliță mică!

– Îmi place să mă uit la grădini. Oamenii nu mă interesează așa mult.

– Atunci o să te duc să te uiți mai bine, ca să nu mai fie nevoie să spionezi.

A pășit alături de el, cu inima umplându-i-se de plăcere.

– Toate astea chiar sunt ale tale?

– Păi, sunt ale tatei.

Respectiv Dacă asta e locuința ta de vară, casa ta din Milano trebuie să fie construită ca pentru un rege.

El a râs, dându-și capul pe spate.

– E mare, dar nu îndeajuns de mare pentru un rege. Asta e mai mare. La țară e mai mult spațiu.

– E veche, nu?

– Din secolul al XV-lea. A fost construită de familia Medici, după planurile concepute de Leon Battista Alberti în 1452. Știi cine a fost?

– Sigur că știu.

– Câți ani ai?

– Zece ani și zece luni. Ziua mea e în august. Cred că o să am o petrecere mare.

– Sunt sigur că o să ai.

Ea și-a privit picioarele. Niciodată nu avusese parte de o petrecere. Acum, după plecarea mamei, nimeni nu avea să-și mai amintească măcar de ziua ei.

– Cum îl cheamă pe câinele tău?

– Noapte Bună.

– Ce nume caraghios.

– Era un câine vagabond pe care l-am găsit pe stradă în miez de noapte. Ne-am împrietenit imediat, așa că l-am botezat Noapte Bună pentru că atunci când l-am întâlnit a fost o noapte bună.

Ea s-a aplecat să mângâie animalul.

– Ce e?

– Nu știu. Un amestec de multe rase diferite.

– E drăguț, a spus ea, chicotind când câinele a lins-o pe față.

Uau, stai cuminte, cuțu!

– Te place.

– Toate animalele de pripas mă plac.

„Poate pentru că și tu pari de pripas“, s-a gândit el, privind-o cum își trecea brațul în jurul lui Noapte Bună, lipindu-și capul de blana lui.

– Mi-am făcut un prieten, a spus ea cu un zâmbet triumfător.

Tănărul a râs de exuberanța ei.

– Nu, ți-ai făcut doi. Haide.

Au străbătut întreaga alee împreună, încrederea fetei crescând cu fiecare pas. El i-a explicat arhitectura, făcând paradă de cunoștințele lui, iar ea l-a ascultat, vrăjită de fiecare amănunt, încercând să le rețină pe toate ca să i le povestească mai târziu prietenei ei, Costanza. Vila era chiar mai mare decât crezuse. Ea îi văzuse doar partea centrală, între pomii de la capătul drumului. Casa mai avea două aripi, nu la fel de înalte ca aceea din mijloc, dat tot atât de întinse. Cu proporții clasice și nepretențioasă, locuința avea o anumită grandoare, vopseaua galbenă dându-i un aer plăcut și vesel, de parcă ar fi știut că nu trebuia să se străduiască pentru a fi frumoasă. Fetița tânjea să intre, să se plimbe prin camere și să admire tablourile care atârnavau pe pereți. Era sigură că interiorul arăta și mai frumos decât exteriorul. Dar el a dus-o în spate, unde o scară de piatră în spirală cobora din clădire, într-o grădină proiectată simetric cu pini înalți, statuete și tufișuri ornamentale în vase de teracotă. Fetița se simțea de parcă ar fi murit, iar acum pășea în paradis, deoarece, cu siguranță, doar raiul putea fi atât de frumos.

Tănărul a condus-o printr-o portiță ascunsă în zid, într-o delicată grădină ornamentală, aflată în mijlocul unei cerc format din coloane de piatră. Elementul central era o superbă fântână cu sirene care aruncau în aer jeturi de apă. Pe lângă aleea din jurul ei creștea lămâiță, iar pe toate cele patru laturi existau bănci de fier forjat, așezate cu spatele spre un gard viu scund, care mărgineau patru peluze atent îngrijite și straturi de flori. I-a luat ceva vreme să le cuprindă pe toate cu privirea. Stătea acolo în sandale, cu mâinile încleștate pe piept, în dreptul inimii, pentru că niciodată nu mai văzuse o asemenea splendoare.

– Asta e grădina mamei mele, i-a spus el. A vrut un loc în care să poată citi în liniște, fără să fie spionată, a continuat el, făcându-i cu ochiul și râzând din nou. Ar trebui să fii un spion foarte priceput ca să intri aici.

– Pun pariu că mama ta e frumoasă, a spus ea, gândindu-se la propria mamă și încercând să-și aducă aminte cum arăta.

– Cred că este. Oamenii nu se prea gândesc la mamele lor în felul ăsta.

– Unde stă atunci când citește?

– Mă gândesc că pe una dintre băncile astea, lângă fântână. Nu știu. Niciodată nu m-am obosit să bag de seamă.

S-a îndreptat agale spre o bancă, cuprins deodată de admirația molipsitoare a fetei.

– Chiar e frumos, nu-i așa?

– Închipuie-ți că stai aici în lumina soarelui, ascultând susurul apei și uitându-te cum se bălăcesc păsările în ea.

– E un loc foarte liniștit.

– Iubesc păsările. Pun pariu că aveți multe păsări pe aici. Probabil altele decât avem noi în oraș.

El a râs neîncrezător.

– Cred că o să găsești aceleași păsări pe care le aveți și în Herba.

– Nu, aici aveți unele deosebite.

Era atât de sigură, încât el a aruncat o privire în jur, aproape așteptându-se să vadă papagali printre ramurile pinilor.

– Stai vreodată în grădină?

– Nu.

– De ce nu?

El a ridicat din umeri.

– Ce să fac aici?

– O, ai multe lucruri la care să te uiți. Eu aș putea să stau ore întregi – chiar zile întregi. Aș putea să stau aici pentru totdeauna și să nu mai vreau să plec niciodată.

S-a lăsat cu grijă pe bancă, de parcă ar fi fost un obiect sacru pe care se temea să nu-l strice. Odată așezată, a privit apa, imaginându-și că avea propria grădină în care să se poată bucura de felul în care se schimba lumina, de la răsărit până la apus.

– Dumnezeu e aici, a spus ea încet, un ciudat sentiment de adorație strecurându-i-se pe sub piele, ca respirația caldă a unui înger.

Tânărul s-a așezat lângă ea, întinzându-și picioarele și împreunându-și mâinile la ceafă.

– Crezi?

– O, știu. Îl simt.

Au rămas acolo multă vreme, ascultând briza murmurând printre frunzele chiparoșilor și gânguritul mulțumit al porumbelilor de pe acoperișul casei. Noapte Bună adulmeca marginile potecii, ridicând piciorul lângă tufișuri.

– Asta e cea mai frumoasă zi din viața mea, a spus ea după o vreme. Nu cred că am mai fost vreodată așa de fericită.

El a privit-o curios, un zâmbet blând ridicându-i colțurile buzelor.

– Cum te cheamă, *piccolina*?

Fata s-a uitat la el, cu ochii plini de recunoștință și încredere.

– Floriana, a răspuns. Pe tine?

Cumva, amândoi știau că schimbul de nume *însemna* ceva. El a ezitat, privind-o în ochii care acum erau larg deschiși, deloc temători. I-a întins mâna. Ea i-a strâns-o cu gesturi ezitante. Palma ei părea mică și întunecată în palma lui mare și albă.

– Dante Alberto Massimo, a spus băiatul încet. Dar poți să-mi spui Dante.

Capitolul 1

Devon, 2009

SE CAUTĂ ARTIST CARE SĂ-ȘI PETREACĂ VARA
ÎNVĂȚÂNDU-I SĂ PICTEZE PE OASPEȚII HOTELULUI
POLZANZE, DEVON.
MASA ȘI CAZAREA GRATUITE.
TELEFON: 07972 859 301

Automobilul Morris Minor huruia pe drumul îngust care ducea către satul Shelton. Gardurile vii erau înalte și bogate, smălțate cu flori de hasmațuchi și de nu-mă-uita. Un stol de vrăbii a tâșnit spre cerul pe care nori pufoși pluteau deasupra țărmlui, purtați de vântul sărat. Mașina care înainta cu grijă a virat către marginea drumului ca să evite un camion care venea din față, apoi a continuat să meargă spre sătucul cochet format din căsuțe albe, ale căror acoperișuri gri de țiglă străluceau precum aurul în lumina caldă a răsăritului.

În inima Sheltonului, o biserică din piatră cenușie se ridica din mijlocul unui pâlcc de platani magnifici, iar pe lângă zidul ei o pisică neagră și grațioasă trecea cu pași mărunți, întorcându-se acasă după o noapte de succes la vânătoare. La capătul satului, unde drumul cotea brusc la stânga înainte de a coborî înspre mare, o pereche de porți impozante de fier se deschideau către o alee îngustă care ocolea grațios tufele de rododendron

deja înflorite. Mașina a virat, croindu-și drum printre florile mari și rozalii, spre conacul de piatră cenușie aflat în capăt, așezat într-o splendidă zonă izolată, cu vedere la mare.

Polzanze era o clădire armonios proporționată, construită în 1814 de către ducele de Somerland pentru capricioasa lui soție, Alice, al cărei astm se ameliora datorită aerului de mare. El demolase vechea casă, o grămadă de cărămizi neplăcută vederii, care data din secolul al XVI-lea, și concepușe actuala locuință cu ajutorul talentatei sale neveste care știa foarte bine ce își dorea. Rezultatul fusese un conac ce semăna în interior cu o cabană mare, cu lambriuri de lemn, tapet cu modele florale, șemineuri în care ardeau bușteni întregi și ferestre zăbrelete ce dădeau spre peluză și spre oceanul de dincolo de ea.

Ducesa își adora grădina și își petrecea verile îngrijind trandafirii, plantând pomi exotici și concepând un complicat labirint de poteci prin verdeța luxuriantă. În fața biroului ei, construise o grădină micuță pentru copii, unde aceștia puteau cultiva legume și flori, îngrădind-o cu un apeduct în miniatură pentru ca puștii să-și facă de lucru cu bărcile de jucărie, câtă vreme ea își scria scrisorile. Îndrăgostită de Italia, își decorase terasa cu vase grele din teracotă în care creșteau rozmarin și levănțică, apoi plantase viță-de-vie în seră, făcând-o să urce pe spalier pentru ca strugurii să atârne din tavan în ciorchini prăfuiți.

Descendenții ei schimbaseră puține și îmbunătățiseră multe, sporind frumusețea locului cu flerul și extravaganțele lor până când problemele economice îi obligaseră să vândă proprietatea la începutul anilor 1990. Polzanze fusese transformat în hotel, lucru care i-ar fi frânt inima lui Alice, dacă ar mai fi fost în viață. Dar moștenirea ei fusese păstrată, la fel ca mare parte din tapetul original, pictat de mână cu păsări și fluturi. Despre cedrul care străjuia aripa de est se spunea că ar fi avut cinci sute de ani. Domeniul se mândrea cu o străveche grădină de legume înconjurată de ziduri, construită cu mult înainte ca ducesa să se apuce de cultivat rubarbă și zmeură, dar și cu un bătrân grădinar care parcă era acolo de când lumea și pământul.

Marina a auzit o mașină oprind pe pietrișul de afară și s-a repezit la fereastra de la primul etaj. S-a uitat pe geam și a văzut un Morris Minor vechi și murdar, plin cu pânze și huse pătate de vopsea, oprind în fața hotelului precum un catâr extenuat. Inima a început să-i bată mai tare în așteptarea întâlnirii și s-a grăbit să se cerceteze în oglinda de pe palier. Abia trecută de cincizeci de ani, era în culmea frumuseții, de parcă timpul trecuse ușor peste chipul ei, fără a lăsa aproape nici o urmă. Părul bogat, de culoarea mierii, i se revărsa în valuri peste umeri, iar ochii ei adânci și atrăgători aveau nuanța cristalelor de stâncă fumurii. Minionă, cu oase mici și talie îngustă, era totuși voluptuoasă, șoldurile fiindu-i late, iar bustul – generos. Și-a netezit rochia, apoi și-a aranjat părul, sperând că avea să facă o impresie bună.

– Marina dragă, se pare că a venit primul tău potențial artist al casei, a exclamat soțul ei, Grey Turner, aruncând o privire pe fereastră și chicotind la vederea unui bătrân care pășea pe pietriș purtând un parpalac lung de brocart, pantaloni negri și o pereche de pantofi uzați,decorați cu catarama mari din alamă care străluceau slab în lumina soarelui de primăvară.

– O, Doamne, e căpitanul Hook! a remarcat Clementine, fiica de douăzeci și trei de ani a lui Grey, care i se alăturase acestuia la fereastră. Tânăra a strămbat din nas cu dispreț. Nu pot să pricep de ce Submarina vrea să invite în fiecare vară un pictor care să ne stoarcă de bani. Să ai un artist al casei e o dovadă de mare snobism.

Grey a ignorat porecla lipsită de respect pe care copiii lui o născociseră pentru mama lor vitregă.

– Marina are fler în afaceri, a spus el împăciuitor. Paul Lockwood a avut mare succes anul trecut, oaspeții noștri l-au plăcut foarte mult. E normal să vrea să repete experiența.

– S-ar putea să se răzgândească atunci când o să-l vadă pe bătrânul lup de mare!

– Crezi că are un papagal pitit între bagajele alea? a continuat Grey, urmărindu-l pe bătrân cum înconjură țeapăn mașina și scotea din spate o mapă jerpelită.